Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

Jeg er den gode hyrde

Joh. 10, 11

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

10de aargang | Winnipeg, Man., Mars 1934 | Nr. 3

- - 71 Aar - -

I FJOR da Formand Akre fyldte 70 aar hersket der stor stilhet omkring denne kegivenhet. Vi maa tilstaa at vi følte oss litt flau da vi en tid efterpaa blev opmerksom paa vor u-opmerksomhet og vi lovet oss selv at vi skulde ta vort monn igjen neste gang "dagen" kom. "Hyrden" vil derfor gjerne være ute i tide denne gang, kjære Formand Akre, og bringer Dem herved sin beste lykønskning ianledning 71-aarsdagen den 14de April.

Formand J. J. Akre

De er fremdeles iblant oss, aktiv og ufortrøden i Deres arbeide som altid. De har isannhet "kjempet for alt som har været kjært" for Dem i alle disse aarene. De har i første rekke kjempet for Deres Herre og Frelser. De har kjempet for Hans sak i menighet og i kirke. De har ikke alene fra prekestolen fremholdt Jesu store kongstanke, men i søndagsskoler, konfirmantklasser, ungdomsforeninger, foreninger for menn og kvinner, offentlig som privat, har De øst ut av Deres rike erfarengsliv i Mesterens tjeneste til hjelp og glede for tusener. Ja, det er ikke noget ringe tall av menneskesjeler De er kommet i berøring med. De teller tusener. Hvor stort ansvar er ikke det? Men dette ansvar har De altid hatt for øie. Menneskesjelens værdi har De forstaatt aa vurdere, fordi De har forstaatt Deres Mesters opgave i verden. Derfor har De ogsaa naadd inn til hjertene hos Deres tilhørere med budskapet fra Gud. De har været forundt mange aar i Herrens tjeneste. De har været forundt en sterk helse og et godt mot. Og det siste har ikke minst været en stor naadegave naar det gjaldt Deres embede som Distriktsformand i Canada distrikt. Der er faa—om nogen—som vil kunne sette sig inn i de opofrelser, strabadser, tunge tak, motgang og skuffelser som De har maattet kjempe Dem igjennem i embeds medfør her i distriktet. Men De klaget ikke. Veir og vind, veier og distanser kunde ikke holde Dem tilbake naar det gjalt aa naa frem med budskapet. For alt dette takker vi Dem. Og vi vil gjerne faa si Dem at mange, mange er de som stemmer i denne takk med oss. De senner ogsaa sin takk op til Gud for det trøstens ord, det gode raad, den hjelp og veiledning, det lys i Guds ord som de fikk gjennem Dem. Gud signe Deres livsaften!

Hyrdens redaktør.

Ianledning av Formand Akres en—og—syttiende aarsdag er det mig en glede aa lykønske ham. Hans samvittighetsfulde og tro tjeneste i kirken til Guds ære, sine medmenneskers gavn og til Kristi kirkes fremme minnes med takknemmelighet. Ikke minst de aar han var viet i indremissionsarbeidet i Canada distrikt er ihukommet.

Maatte Gud velsigne ham og hans kjære og om han enn nu vil vaaren nedlægger sitt arbeide i Canada saa vil vi følge ham med vore beste ønsker og nedbede Guds velsignelse over ham. *J. A. Aasgaard.*

Da vor Distrikts-formand J. J. Akre den 14de april iaar fylder 71 aar, ønsker jeg gjennem Hyrden aa faa bringe ham vor hjerteligste lykønskning med dagen. Likeledes vil jeg faa uttale vor hjertelige takk til formand Akre for det store og velsignede arbeide som han ved Guds naade har utført iblant oss.

I 1919 kom formand Akre til Canada som prest for Winnipeg-kaldet, hvilket han betjente til 1923, do han blev valgt til formand for Canada distrikt. Vi forstaar alle at det aa være formand for et vidstrakt distrikt som Canada ikke er nogen lett stilling, og det har ofte undret mig, hvorledes formand Akre har kunnet holde ut i alle disse aar.

Jeg har hatt den lykke aa faa være sammen med ham gjennem disse aarene, og for mig har det altid varet godt aa arbeide sammen med ham. Vennesæl som han er, er han altid villig til aa hjelpe med raad og daad. Han er en tjener i ordets fulde betydning. Naar en er sammen med ham, ser man kun den hjelpsomme ven og glemmer saa lett formanden.

Som formand har pastor Akre utført en tung gjerning med stor troskap. Vore prester- og menigheters vel har altid ligget ham paa hjerte. Nu ønsker han, som vi vet, at faa nedlegge formandsstillingen. Naar det sker, vet jeg at mange iblant oss vil savne ham.

La mig igjen faa lov til aa lykønske Dem, Formand Akre med dagen. Maa Herren som De saa trolig har tjent til idag, gi Dem mange lykkelige fødselsdage ennu paa jorden. Og paa sin store dag vil han si: "Vel, du gode og tro tjener! Du har været tro over litet, jeg vil sætte dig over meget; gaa inn til din Herres glede."

A. K. Odland.

Jeg har hatt den glede nu i lengere tid til aa samarbeide med vor ærede og elskede Distriktsformand J. J. Akre. Og det betragter jeg som en lykke og en velsignelse. Under vort samarbeide i Herrens vingaard —og det tildels under prøvende og vanskelige omstendigheter—har jeg fundet i formand Akre den saktmodige, ydmyge og Gudhengivne sjel.

Det blir kanskje ikke gjort "saa stort væsen" av saadanne iblant oss. Det kan nu ogsaa være det samme. Ti det har mindre betydning. Men "de ydmyge gir Gud naade." Og "Guds naade er oss nokk."

Veg har endvidere i formand Akre merket mig det kjærlige, sympatiserende og gavmilde hjertelag. Noget som der synes aa vare saa uennelig lite av i verden idag, desværre. Det kan merkes og sannes, naar man kommer i berøring med ham, at han har været hos Jesus og at han lever daglig med Jesus. "Det samme sinnelag være i Eder, som og var I Jesus Kristus." Det sinnelag merker vi med glede og takk hos vor kjære formand.

Gud gi vor ærede formand Akre og frue en lys og blid livsaften!

Tenk naar engang i himlens gyldne sale
Jeg med den ven jeg her paa jorden fant,
I lyset om et evig liv skal tale
Og om det liv der som en drøm forsvant.

K. O. Kandal.

Naar vor kjære formand J. J. Akre fylder 71 aar den 14de april vil jeg ved den anledning senne ham min beste lykønskning og hjertelig gratulere ham med aa ha naadd denne milepæl paa livets vei. Og jeg vet de er mange som sammen med mig vil takke ham for hans virke iblant oss; for de forsagelser i mange retninger han har maattet møte ved aa fortsette i dette arbeide her i Canada, naar kanskje andre veier hadde været mere behagelige.

Jeg vet, at det arbeide som formand Akre har utført i Herrens tjeneste ikke vil være forgjeves. Gud alene vet alt. Men vi vil ikke saa snart glemme de kraftige tak som vor Formand tok, naar det blev spørsmaal om aa hjelpe dem som bodde i de uttørkede strøk i vort land; vi vil ikke glemme de anstrengelser som han har gjort for aa hjelpe "Hyrden" frem til den plas det intar i vort kirkeliv her i Canada idag. Vi vil heller ikke glemme de mange elskelige trekk som han har vist snart her og snart der iblant oss. Maatte Herren rikelig lønne ham for alt det han har gjort for mange av disse "minste."

Deilig det er aa tjene Gud, deilig for mann og for kvinne." Vi forstaar at formand Akre har vundet frem til denne store hemmelighet i livet. Maatte Gud ennu forunde ham mange aar i sin vingaard. Det er mitt og manges opriktige ønske.

J. T. Langley.

Mine minner fra samværet med formand Akre i Winnipeg i over fem aar hører til de lyse. Fra første til siste dag av vort samvær i Winnipeg var formand Akre for mig en ven, bror og eldre raadgiver. Aa ha Formand Akre og hans familie som medlemmer av menigheten var til stor hjelp og velsignelse i alle deler. Mrs. Akre var altid den vennesæle og kristelig hensynsfulde kvinne i all sin omgang. Miss Clara Akre var med oss i den første tid og gledet oss ofte med sin vakre sang og musikk. Og Miss Adelaide Akre som jeg hadde den glede aa konfirmere det første aar av min virksomhet i Winnipeg blev til megen hjelp i menigheten, særlig i Luther League, og var trofast med like til vi forlot Winnipeg.

Ja, det er ikke alle presters lodd aa ha en formand med familie som medlemmer av menigheten, og for mig i mitt første kald blev det til en verdifuld hjelp og berikelse.

Gud skal ha takk for sin naaderike førelse. *P. C. Haaland.*

HERREN VOR LOVSANG!

Tekst: Luk. 1, 46—55.

Preken paa Maria Bebudelsesdag av pastor K. O. Kandal, Frontier, Sask.

MARIA har i tro tatt til sig engelen Gabriel's fyrkyndelse om at hun skulde bli den forgjettede frelsers mor. "Mig ske, som du har sagt," hadde hennes ord til Guds budbringer været og det var sked saaledes.

Som en hellig hemmelighet bevarte hun foreløbig, hvad der var vederfart henne. Men hun lenges efter Elisabeth, sin veninne, om hvis benaadelse engelen ogsaa har berettet henne. Derfor begir hun sig snart paa veien til Juda bjergegn, hvor Elisabeth bodde. Her møtes hun saa av profetiske lovprisningsord fra Elisabeth's side, —og som svar herpaa bryter da Maria ut i den lovsang som danner indholdet av vor tekst.

Marias lovsang er i innerlig fortrolig annd med det gamle testamentes hymner og lovsanger. I hennes lovsang er der en gjenklang av salmer som var sunget til Messias' s pris. Med sitt magnificat er hun Det nye testamentes forsangerinne!

Maria lever og aander i den hellige skrift, og dens forgjettelser har sikkerlig beveget hennes sjel og hos henne næret det ønske at Gud maatte hjelpe sitt folk og senne forløseren. Nu har hun faatt den høieste lykke, nemlig aa bli mor til denne forløser. Dette igjen opløfter hennes aand, og i profetisk skuen, i nogen for henne velkjente skriftord, utaler hun sin takk for opfyldelsen av Guds forgjettelser, som hun allerede ser virkeliggjort.

Min sjel for Herren kvæder
Min aand i Gud sig glæder,
I Gud min Frelsermand.
Ti han har hatt i minne
Sin ringe tjenerinne
I hennes stille sørgestand.

Det er yndig aa se, hvorledes Elisabeth's lovsang (v. 42—45) besvares av Maria's lovsang (v. 46—55). Den ene lovsang fremkaller den annen. Hvor Guds aand har makt der lovprises Herren. "Herren bor blant Israels lovsange." (Salm. 22, 4.) Sanne kristne opmuntrer gjensisig hverandre til aa prise Gud. Ja, "priser Herren."

En ydmyg sjel fører alt det gode, han eller hun mottar, tilbake til Gud, idet de i gledesfyldt takk kun ophøier ham. Sann lovprisning av Herren kommer fra forløste, frigjorte og troende hjerter. Men da blir det ogsaa virkelig lovsang!

"Min sjel, min sjel, lov Herren,
Og alt hvad i mig er, hans navn.
Min sjel, min sjel lov Herren,
glem ingenting av alt hans gavn."

Marias lovsang er fuld av hellig høihet. Hun priser Gud, først for hans naade mot henne, den ringe tjenerinne. Hun vil ikke være noget. Gud og hans naade i Kristus skal være alt. "Naade over naade."

Dernest gaar hun over til aa prise Gud som den *hellige*, men tillike *barmhjertige* overfor alle som frykter ham.

Likesom Guds almakt og hellighet, saa trær ogsaa hans barmhjertighet frem deri at han har sent sin sønn som forløser. Ti menneskene hadde paa grunn av sine synner ikke fortjent at Gud gav dem redningsmannen.

Guds *makt, hellighet* og *barmhjertighet* er grunntonene i denne lovsang.

Vi love, prise, takke dig,
All æren din skal vorde!
O Herre Gud i himmerik,
Stor kjærlighet du gjorde.
Du alting har i vold og makt
Det alt maa frem som er din akt,
Vel den, dig kunde frykte.

Hellig er den Herre Zebaoth.
Hellig, hellig, hellig,
Herre Gud almektig.
Ydmyg skal ved kvell og gry
Vor lovsang til dig naa.
For din naadetrone kneler vi andektig
La med naadens sol paany
Vor sjel for dig opstaa!

Men Guds barmhjertighet aapenbarer sig kun paa dem som "frykter Gud"—det vil si—akter ham som sitt høieste og største gode, engster sig for hans vrede og vokter sig for ved synn aa hindre ham i aa utvise sin kjærlighet. Frykten for Gud er begynnelsen til frelsen, den bereder til mottagelsen av forløsningsnaaden.

"Frykt, mit barn, den sanne Gud." Men skal Guds barmhjertighet altid vende sig mot oss, maa vi ogsaa altid frykte ham. Saa lenge vi lever uten denne barnlige frykt for Gud, være Guds vrede over oss. Ogsaa her kan vi gjøre vel i aa merke os de advarende ord: "Den som staar, se til at han ikke faller."

Gud ser for Kristi skyll til vor jammer og begir sig paa vei til aa hjelpe oss ut av den. I Kristi menneskevorden skal vi erkjenne Guds almakt, hellighet og barmhjertighet.

"Gud er nu ikke lenger vred,
Det kan vi derav vite,
At han har sent sin sønn hernedd
For verdens synn aa lide."

Den som har tro og tillid til Gud skal ikke bli tilskamme. Er Gud for oss, hvo kan da være imot oss? Naar der gjøres hemmelige saavelsom aapenbare anslag imot Guds kirke og hans troende, saa kan vi stole paa Gud, som har en arm der ikke er forkortet og som er sterk nokk til aa styrte alt hovmot. Vi skal mere enn seire ved ham som har elsket oss.

Staa opp, Guds menighet, dig fryd,
Slaa strengelek og harpelyd,
Gi Gud i himlen æren!
Bryt ut og syng, du Jesu brud:
Min annd den fryder sig i Gud,
Min sjel den lover Herren! Amen.

HYRDEN
Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. Johan Hilland, Editor.
3723 Victoria Ave., Regina, Sask.

Published monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to
Rev. J. J. Akre, Manager,
Melville, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the Rundschau Publishing House, Winnipeg, Man.

MOOSE JAW KREDS BEKOSTER UTGIVELSEN AV DETTE NUMMER AV HYRDEN. DET ER KREDSENS ØNSKE AT HYRDEN MAA FAA BEHOLDE DE GAMLE OG VINNE SIG MANGE NYE VENNER I 1934.

Naar dette nummer av Hyrden kommer til Dem som ikke er paa abonnent-listen saa er det med ønske om at De atter vil abonnere paa bladet. Send en Postal Note for 50 cents og De vil faa bladet til Januar 1935. Selv om De ikke kan betale den gamle gjæld nu, saa send allikevel 50 cents til fornyelse for dette aar.

J. J. AKRE, Forretningsfører, Melville, Sask.

Fra brevskuffen.

Forretningsføreren for Hyrden har sent oss følgende utdrag av brever som er blitt sent ham. Vi tør si at det gjør en stakkars redaktør godt aa lese slike opmuntrende ord. Red.

"Jeg liker bladet og er glad over at det kommer inn i husene hos mine barn. Bare vort folk vilde ta sig sammen og se nytten av det." O. B.

"Det er et godt lite blad og jeg liker det godt." B. K. N.

"Maatte Gud velsigne Hyrden og det som der staar skrevet. Maatte ogsaa denne mission bli Gud til glede og oss til velsignelse." A. M.

"Jeg liker aa beholde bladet. Jeg liker det og jeg liker redaktøren for bladet ogsaa." M. S.

"Best wishes for Hyrden." C. K.

"Some papers are like "a good friend." May Hyrden be permitted to continue its mission, and be used by God for the strengthening of His children and also for interesting the unsaved to seek the fellowship of God and His people, and to be used for the extension of God's kingdom." E. O. U.

"Vi faar Deres lille gode blad Hyrden regelmessig og all lesning er saa interessant og opbyggende, saa vi er skamfuld over at vi ikke har betalt i tide." J. J. R.

"Jeg liker Hyrden godt og kan tilføie at den er lest med glede hver gang den kommer. Ønsker den av hjertet god fremgang." T. O.

Fra Arbeidsmarken Vor.

(Hjelp oss aa gjøre Hyrden interessant ved aa senne oss nyheter.)

Formann J. J. Akre besøkte Zion menighet, pastor F. M. Aasheims kald, og preket baade i kirken og i skolehuset i Birmingham og opmuntret menigheten til aa delta i faste-offeret som optoges til Herrens gjerning i vort samfunns menigheter den 4de mars og følgende søndager; og den 25de februar var han i Kristiania menighet, Atwater, Sask., samme kald og talte der. Nogen hyggelige dager blev tilbragt i prestegaarden. Kristiania kirke ser nu vakker ut, da den har faatt alter som er utført av pastor Aasheim og pyntet med en vakker alterduk forarbeidet av fru Aasheim.

Menigheten i Rose Valley, Sask., past. M. Aandals kald, har tatt sin kirke i bruk siden jul. Den er nu paa det nærmeste ferdig med "furnace" og elektrisk lys. De venter aa faa den helt ferdig til sommeren med fuldt inventar. Den vil bli indviet paa kredsmøtet.

Fra 20de April til 3de mai opholder Formann Akre sig i Minneapolis for aa delta i Kirkeraadsmøte og komite-møter, samt i kolloquium med de teologiske kandidater fra vort seminar.

Lærer Oscar Beng er fremdeles i virksomhet som lærer; han har i vinter holdt religionsskole i Dahlton, Sask., past. P. E. Nelsons kald, og arbeider som vanlig med fuld kraft.

St. Olafs menighet, Govan, Sask., pastor C. L. Jothen's kald har nylig kjøpt kirke. Kirken er en gammel metodistkirke som i flere aar har vært ubenyttet. Den ligger i byen og menigheten fikk den meget billig. rummelig og bekvemt indredet. Med litt oppussning og indredning vil menigheten faa sig et riktig koselig gudshus til aa samles i. Hyrden gratulerer menigheten med dette tiltak og ønsker at baade ung og gammel maa bli velsignet ved sin indgang og utgang i dette sitt nye kirkehjem.

Pastor Johan Hilland, Regina, Sask., talte ved en gudstjeneste og ni møter i pastor C. L. Jothens kald i uken 21de til 27de februar. I Southey, Sask., bodde han hos den gamle hædersmann og varme kirkevenn, Mr. Hans Korsrud. Gud gi oss mange slike tro kirkens støtter i Canada som Mr. Korsrud og hans bror Mr. John Honerud. I Govan var han pastor Jothens gjest og i Norrøna menighet, Bulyea, Sask., bodde han hos Mr. A. J. Fløtre, medlem av Missionskomiteen for Canada Distrikt. Mr. Fløtre er ogsaa varmt interessert for sondagsskole og ungdomssak. Det var nogen hyggelige dager som blev tilbragt i hans koselige hjem. Han senner sine beste hilsener til alle disse kjære og dyrekjøpte sjeler som han møtte for første gang.

Hyrden senner ut et ekstra-nummer til Paaske. Sammen med Bibelskolen i Camrose utgir Hyrden et ekstra-nummer til Paaske. Vi haaper at det vil bli lest i de mange hjem med opmerksomhet, da det har et budskap til alle unge og eldre om det arbeide som nu paagaar ved Bibelskolen i Camrose, Alta.

In memory of Mrs. O. B. Olson, Bawlf, Alta., who passed away on Jan. 19, 1934, to "Hyrden" $4.75. Sent in by Rev. Peder Lerseth, Bawlf, Alta.

VITA.

Selmer O. Hilde was born Feb. 1st, 1907 at Donalda, Alberta, of parents Stenuer A. Hilde and Gertrude Hilde. He was baptized in infancy, was confirmed in 1921 by Rev. Thos. A. Knudson. He got his Public School and High School training by, and at, Donalda, Alberta, and continued his education at Camrose High School, but due to sickness had to quit at Christmas. In January the following year he accepted Jesus as his Savior at a special meeting held at Camrose Lutheran College. In the fall the same year he entered this college and completed his grade XII work. In the spring of 1926 he was considering taking a medical course preparatory to entering upon missionary work; but by the suggestion of friends to enter the ministry and through earnest prayer for God's guidance this became more and more a call from God. An opening to teach parochial school in Rev. G. G. Krostu's charge in Wis. paved the way for further preparation and in the fall of 1926 he entered Augsburg College from which he graduated in the spring of 1929 also having taken his first year of theology at Augsburg Theological Seminary. The school-year of 1929—1930 he attended the Lutheran Bible Institute at Minneapolis. In 1930 he was accepted as a student at Luther Theological Seminary at St. Paul, Minn., finishing the course in 1932 with the conviction that God wanted him in the ministry.

On August 12th, 1930, he was united in marriage to Ina Janice Jeglum at Fairdale, N. Dak., and to them has been given a son.

Upon a call from Bethesda congregation of New Norway, Alberta, as assistant pastor to Rev. N. Carlson in the work there he was ordained for the holy ministry, at Donalda, Alberta, on February 4, 1934, by president J. J. Akre, assisted by the pastors: Amund Tveit, I. J. Saugen and J. Rodvik.

Looking back upon the past he first desires to thank Almighty God who so tenderly and graciously has guided and helped him on the way; he also desires to thank his parents, brothers and sisters his home congregation, and many friends for their prayers and encouragement, also his teachers, at the various Christian schools he has attended, for their spiritual guidance. He also desires to thank all those who in a material way have made it possible for him to pursue his studies. And last, but not least he wishes to thank his dear wife who has helped him to establish a Christian home. As he enters upon the ministry it is his deep conviction that of himself he can do nothing, but that he is looking to his Lord Jesus Christ for help that his efforts may be blessed, and he covets the prayers of Christian people that his ministry may be blessed.

VORE FRISTELSER

Domprost O. Iversen.
Les. Matt. 4, 1—11.

La mig tale til eder om vore fristelser i lys av Jesu fristelser.

Først: hvad er fristelsens maal? Saa mangfoldig og forskjellig de end kan være, den har dog dypest sett altid dette ene maal: *At faa oss bort fra Guds vei.* Enten et menneske staar fjernt fra ham eller nær ham, fristelsen vil faa ham bort fra den vei Gud har lagt for ham.

La oss derfor ta for oss de fristelser som møtte Jesus i *dagens evangelium* og se vore fristelser i lys av dem.

Jesus hungrede. Det var ikke i overenstemmelse med hans barnekaar. "Gjør da heller stenene til brød, saa du undgaar dette unødige, uretferdige."

Vi skal ha daglig brød, det har Gud lovet, men ved vort arbeide. Saa kommer fristelsen: Ditt arbeide lønner sig saa daarlig. Du faar være litt rask i vendingen—en liten uærlighet, en smule jobberi, og du vinner i de firti dager, hvad du møisommelig maa hente frem gjennem firti aar.

Jesus skulde vinne mennesker, men gjennem den ydmyge tjeneste. Kast dig ned fra tempeltinden, saa vinner du den med ett slag.

Ogsaa vi skal gjerne naa frem til menneskers anerkjennelse, men—gjennem pliktopfyldelse. Det gaar saa langsomt, sier fristeren, gjør opstuss, snakk, skriv, skinn, saa blir menneskene fortere opmerksom paa dig.

Det skulde være Jesu livslykke aa eie menneskene og verden og fylle det alt med Guds ære. Men veien var lagt over Golgata høi. Aa, et knefall for mig, sier fristeren, og du har det altsammen.

Vor livslykke er aa gripe livet selv, det evige som aldrig rinner ut. Men veien gaar gjennem omvendelse og tro. Nei, nei, sier fristeren, ikke den fæle vei — nyd livet, saa blir du livets eier og herre.

Fristelsens maal er aa synkverne blikket, saa en ser bare torner paa veien Gud har lagt, bare roser paa den vei fristeren aapner.

Fristelsens maate. Den er atter mangfoldig, men dog igrunden bare en, nemlig at ramme oss paa vort svakeste punkt! Hvor man kan man dog nekte tilværelsen av den personlige onde makt, naar man ser hvor fristelsen altid vet aa finne vei inn til det svake punkt.

Eller den kan komme *naar som helst og hvor som helst.* Midt i de helligste stunder. Selv i lønkammeret, selv ved nadverbordet er den over dig. Om du har gjennemkjempet en fristelse, staar den neste paa lur. Plutselig kan den komme, saa du ikke faar sukk for dig. Skjult og langtrekkende kan dens virkning være. Atter og atter kan den komme paa samme punkt, for riktig aa gjøre dig mør og trett, saa du lar kampen fare.

Men vi kan da beholde seier? Ja visselig. Vær ved godt mot; ti du kan si: Det er dog et tegn paa at der er liv i mig, at fristeren overfaller mig. Han skal ikke vinne over mig, men jeg skal vinne over ham *og vokse derved.* Men kun ved Herrens hjelp kan du vinne. En skiltvakt tar ikke kampen op mot den fremrykkende fiende alene. Han roper: Vakt i gevær, og hele vakten strømmer til. Du kaller paa din seierrike herre. Jesus maa komme mellem dig og fristeren. Lev stadig og inderlig i Guds ord og bruk det som din frelser gjorde for aa slaa fristelsen til jorden. Aa, at det maatte kunne sies om oss som Johannes skriver i 1 Joh. 2, 14.

"Jeg skrev til eder I Fedre, ti I har kjent ham, som er fra begyndelsen av; jeg skrev til eder, I unge, ti I er sterke, og Guds ord blir i eder, og I har overvunnet den onde."

Je, tenk om dette kunne sies om oss baade gammel og ung. Amen.

Trøsteren i all vaar sorg

Av misjonsprest *Johs. Gausdal.*

Salige er de som sørger, for de skal trøstes. Matt. 5, 4.

Som lykken og kjærligheten ikke kan maales med menneskelige ord, saaledes heller ikke sorgen. Den kan ofte ta til et sprog for sig selv, taarene. Men kanskje likesaa ofte kan den skjule sig under et helt behersket og rolig ydre. Og dog er den der i hjertedypet med hele sin intense makt.

Den Herre Jesus Kristus, som kom for aa aapenbare den evige og rettferdige Guds sanne kjærlighet, han møtte ogsaa den opriktige sorg paa sin vandring blandt menneskene.

Der var en enke som utenfor Nain bøiet fulgte sin eneste sønns baare, og hun fikk ordene: "Graat ikke!" Og dessuten fikk hun sin sønn tilbake. Det var i sannhet et salig møte, — og hvor blev ikke den sørgende enke trøstet!

Der var en kananeisk kvinne som fulgte efter et lite jødisk reisefølge og ropte: "Herre, du Davids sønn, miskunn dig over mig, min datter plages saa av en ond aand!" Og hun gjentar sin bønn uten aa bli trett, og til slutt lyder ordene fra den hellige munn: "Kvinne! Din tro er stor, dig skje som du vil!" — Og hennes datter blev helbredet fra samme stund. Det var ogsaa et salig møte, og hvor blev ikke den fremmede kvinne trøstet.

Der var en nidkjær Herrens disippel som alltid var vant til aa staa i forreste rekke og føre ordet naar de andre følte sig maalbundne, men som nu i en enests tunge stund løp hadde kommet til aa fornekte sin Herre og Mester tre ganger. Ja ikke bare det, men han gav sig til aa forbanne sig og sverge. — Og Herren vendte sig og saa paa Peter. Og Peter tok det til hjertet, gikk ut og graat bittert. Men hvor var det ikke velsignet for Peter at Jesus saa paa ham og hvor blev han ikke trøstet da kvinnene tredje dag kom tilbake fra den tomme grav med hilsen til alle disipler og til ham selv, nevnt med troens navn, Peter!

Der hang en forbryter og kjente legemets smerter og dødens gru fare isnende gjennem sig. Og hans hjerte blev forferdet over den spott han hørte, og han saa op i det rene ansikt paa ham som led forsoningsdøden og sa: "Jesus, kom mig ihu naar du kommer i ditt rike!" Og Jesus sa til ham: "Sannelig sier jeg dig: Idag skal du være med mig i Paradis!"

Underfulle Frelser! Som han kan ingen paa jord se oss i hjertedypet. Og heller ikke kan nogen annen trøste som han kan det. Salige er de som kjenner den sanne sorg, for de skal trøstes.

Kom bange sjel aa skrive
dig det i hjertet inn,
la denne glede drive
igjennem sjel og sinn,
at hjelpen er tilstede,
at Jesus selv er her.
Han vil dig trøste, glede
og alltid have kjær.

Et ord til vaar tid.

Rop av strupen, spar ikke! Opløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelser og Jakobs hus dets synder! Mig spør de dag for dag, og aa faa vite mine veier krever de; likesom de var et folk som har gjort rettferdighet, og ikke forlatt sin Guds lov, krever de av mig rettferdige dommer; de vil at Gud skal komme nær til dem . . . Se, for aa kives og strides faster de . . . Kaller du det en faste og en dag som behager Herren? Er ikke dette den faste jeg finner behag i, at I løser ugudelighets lenker, sprenger aakets baand, slipper undertrykte fri og bryter hvert et aak? Mon ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i ditt hus, — naar du ser en naken, at du klær ham, og ikke drar dig bort fra dem som er ditt eget kjød?

Da skal ditt lys bryte frem som morgenrøden . . . Da skal du paakalle Herren, og han skal svare; da skal du rope, og han skal si: Se her er jeg! Naar du tar hvert aak bort fra din midte . . . og tar frem til den sultne det som du selv har lyst til, og metter en lidende sjel, da skal ditt lys oprinne i mørket, og din natt skal bli som middagen. Og Herren skal lede dig all tid og mette dig midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell der vannet aldri slipper op . . . Og du skal glede dig i Herren . . . for Herrens munn har talt.

Profeten Esaias (58 kap.)

Korset.

Korset, det lysende korset
skal minne om frelseren, Krist,
det er et symbol som taler
sitt tause sprog forvisst.
Paa tro og haap er korset bygt,
ved korsets fot du hviler trygt.

Korset, det hellige korset
er et vidnesbyrd paa jord,
det bringer frelsen full og fri
til alle dem som tror.
For Herren har oss alle gjemt,
ved korsets fot er ingen glemt.

Korset, det manende korset
det taler et ord til mig og dig
og ordet er det sterke: Bed!
For bønnen er den rette vei
I bønn vil du himlen aapen finne.
Ved korsets fot vil du engang vinne.

Korset, det seirende korset
vidner at han er oss nær,
Han led jo selv for aa frelse
Oss alle som han hadde kjær.
Han lærte oss selv sine troens bud,
ved korsets fot vil du finne din Gud.

A. K. Gr.

Prestens Preken Til Sig Selv.

Paa kontorveggen hos en teologisk professor i Berlin saa jeg for nogen aar siden en tavle med overskriften: "DES PEARRERS PREDIGHT AN SICH SELBST." Den tiltalte mig i den grad at jeg allerede samme dag gikk hen og skaffet mig den. Nu har jeg i disse aar hatt denne tavle hengende i glass og ramme i mitt prestekontor, og ofte har den været til hjelp og til personlig opbyggelse. Her gjengis den i oversettelse, og maatte den bli til hjelp ogsaa for andre.

Egil Brekke
i "Bymisjonæren."

En prest maa være
En ydmyk mann og en mann av ære;
Fornem og fin som av kongestand,
Enkel og grei som en folkets mann;
En helt som seiret over selvets bud,

Og selv fant naade i bønnenes kamp med
Gud;
En kristen sjel med hellig vann fra kilden,
En synder, reddet som en brann av ilden;
Frigjort, glad, og ikke lystens fange.
En tjener for de svake og de bange;
En mann som freidig ser de store inn i øiet,
Men gjerne til de minste sig vil bøie;
En læregutt ved Mesterens fot,
Men høvding for andre med kraft og mot;
En tigger som alt maa faa av Gud,
En herold med frelsens store bud;
I kampens stund en mann med staalsatt
aand,
Ved sykeseng med kvinnens milde haand;
En olding i visdom og ro,
Et barn med tillidsfull tro,
Som efter det høieste trakter,
Og dog ei det minste forakter;
En mann som søker lykken paa sin sti,
Men ei gaar lidelsen forbi,
Og fra all misundelse er fri;
I tanken klar, i tale sann,
En elsker av fred, og dog helt ut mann;
Harmonisk og trygg, en som altid vet vei,
Og ganske anderledes enn jeg.

Herren skal bevare.

Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nu av og til evig tid, saa staar det i den gamle sang fra festreisene i Israel. Han skal bevare i alle stormer, under alle farer, og det kan trenges, for mørke skyer truer, lidelsens og dødens mørke senker sig engang over oss. Han skal bevare de unge som skal ut i livet, han skal bevare oss alle i virke og kamp. Han skal bevare vaare hjerter og tanker, han skal bevare oss i samfund med sig. Han skal holde oss oppe saa vi ikke sykner i mismot og sløvhet. Det er intet han heller vil, og derfor følger han oss alle dager med sitt vaakne og kjærlige øie. Han som ikke sparte sin egen sønn, men gav ham for oss alle, han vil gi oss alle ting med ham. Han skal bevare vaar utgang i virke og vanskeligheter, blandt menneskene og i lidelsens skole, og han skal bevare vaar inngang inn til Vaar Herres glede. Det er vaar visshet og vaart haap, under hans vinger kan vi leve og dø. *N. B.*

I Guds haand.

Det var lørdagskveld. Gamle Tonette Lie stod foran vinduet i stuen og saa nedover veien. Montro, kom ikke Gudbrand i kveld? Det var tre kvarter siden toget kom. Hun skjøv gardinen til side. Det skulde vel ikke være hendt noget — en ulykke?

Aa nei, heldigvis, der borte skimtet hun en skikkelse. Jo da, det var sønnen hennes. Han hadde kanskje hatt det slitsomt paa kontoret idag, saa det var derfor skrittene blev saa tunge.

— God aften! Gudbrand prøvde aa være like vennlig som vanlig, men det var lett aa skjønne at noget trykket ham. Mor hadde mat ferdig, men han var ikke sulten i kveld.

— Du er da vel ikke blitt syk, Gudbrand? Tonette Lie stod og saa paa sønnen sin. Han som alltid pleide ha slik straalende humør. Nu laa han aldeles opgitt paa divanen.

— Jeg er blitt opsagt idag.

— Opsagt? Mor blev forundret og tok til aa spørre, men Gudbrand viste frem brevet med opsigelsen.

"Da direksjonen har bestemt at der skal foretas innskrenkning paa vaart kontor, ser vi oss dessverre nødt til aa opsi Dem til fratredelse om tre maaneder fra dato."

— Det nytter nok ingen ting nu, begynte Gudbrand. Om en vil aldri saa meget, og prøver aa gjøre arbeidet saa godt en kan—de har ikke bruk for en.

Mor brettet brevet sammen. Hennes ansiktstrekk lyste av bestemthet og harmoni.

— Aa jo da, det har været smaatt stell mange ganger for far og mig, men det er allikevel alltid blitt en utvei. Jeg husker for eksempel den tiden straks efterat vi hadde kjøpt dette huset. Far blev liggende syk og hadde ingen fortjeneste paa et helt aar. Det var sannelig smalhans mangen gang, men Gud skje lov! Maten strakk til. Bare vi legger alt i Guds haand, Gudbrand, saa vil nok han finne en utvei for oss.

Gudbrand laa og kjempet med sig selv. Det brøt og sved der inne i hejrtet hans. Han tenkte paa ungdomsskolen og sin omvendelse —, paa handelsskolen og paa attestene. Han følte sig saa uendelig fattig og svak, saa hjelpeløs.

— Bare vi legger alt i Guds haand? Det var lettere sagt enn gjort det. Gudbrand blev liggende en lang stund før han kom sig bort til bordet. Kjære Gud i himmelen, hvisket han, du som eier alt, hjelp mig. Kjære Jesus — —

— — —

Gudbrand blev gaaende arbeidsløs fire maaneder. Hjemme deltok han i alt slags arbeide som forefalt. I de stille kveldsstunder kunde saa lett mange triste og tunge tanker komme, men da var det trøstefullt aa finne frem bibel og sangbok. Særlig var det salmeverset som han lærte for presten godt for hjerte og sinn:

Sørg, o kjære fader, du,
jeg vil ikke sørge,
ikke med bekymret hu
om min fremtid spørge.

— — —

En formiddag ringte det i telefonen.

— Er Gudbrand Lie til stede? Vi trenger en mann paa kontoret nogen dager, det er en som er blitt syk.

Det var grosserer Nilsen som ringte. Gudbrand blev hjerteglad over tilbudet. Det fikk være godt, hvor kortvarig vikariatet enn blev. Det rent jublet inne i ham, og det var synbart at far og mor gledet sig paa hans vegne. Kanskje det blev en utvei allikevel? Gud skje takk! Gudbrand kom til aa være paa kontoret hos Nilsen en lengere tid, og da den syke efter lægens raad fikk sig et annet arbeide, blev han ansatt. Ofte maa han nu huske hvad mor hadde sagt hin triste lørdagskveld: "Bare vi legger alt i Guds haand." Gudbrand hadde faatt erfare at det var det tryggeste, det beste av alt, det eneste som holder i liv og død.

Karl Tallhaug.
I "Bymissionæren."

SPREDTE NYHETER

I Oldtiden

var der en konge, som spurte tre vise menn, hvad der var den største ulykke paa jorden.

Den første svarte: "Det er den høie alderdom med aandelig og legemlig svakhet, sygdom og fattigdom."

Den annen svarte: "Aa være fattig og haapløs, syk og utaalmodig derover. Utaalmodighet er den største ulykke."

Men den tredje svarte: "Ennu frykteligere er det dog aa ha døden for øie og vite at man har levet et unyttig liv og intet gjort for evigheten."

"Det er det riktige svar," sa kongen.

Katolicismens Verdensmisjon.

Ifølge katolsk statistikk er i løpet av de siste 10 aar 4000 nye misjonærer utsendt og samtidig har den innfødte misjonærstand næsten fordoblet sig i disse aar, det vil si fra 2670 i 1922 til over 5000. Den katolske misjonsarme kan nu opvise følgende tall: 12,712 prester og misjonærer, derav 8196 hvite og 4516 innfødte, 4919 misjonsbrødre, 30,756 ordenssøstre, 73,815 innfødte hjelpearbeidere.

Praktisk Kristendom.

Fra San Francisco, Cal., skrives: Pastor R. O. Evjenth har nu i 20 aar arbeidet som bymisjonær omkring bukten bak "The Golden Gate". Hundreder av mennesker kan takke pastor Evjenth for et lysere og lykkeligere liv. Vi hadde forleden fest for denne ekte norske representant for praktisk kristendom. Kirken var fylt, og taler holdtes av læg og lærd.

Pastor Evjenth har i alle disse aar virket i Den norsk-amerikanske lutherske Kirkes tjeneste.

Evjenth blev født i 1871 i Nordland, Norge, og kom til Amerika i 1899.

Korrespondent.
I "N. T."

Roosevelt av norsk byrd?

Chicago-bladet "Norsk Ungdom" skriver: Ifølge en lengere og flott utstyrt artikkel i "Herald and Examiner" nedstammer Roosevelt fra Wilhelm Erobreren og dermed ogsaa Gange Rolf, en av Ragnvald Mørejarls sønner. George Washington nedstammer fra en av Gange Rolfs brødre, som blev jarl paa Orknøene.

Stamtavlen i begge tilfelle synes grundig utarbeidet og bærer sannsynlighetens preg. Ragnvald Mørejarl var kong Harald Haarfagres mektigste tilhenger.

Pastor H. P. Grimsby

har antatt kall fra Lutheran Welfare Society til aa tjene som hospitalsprest og bymisionær i Minneapolis. S. H. Holstad, eksekutivsekretær for Lutheran Welfare Society, hvorigjennem 70 lutherske kirker i Minneapolis utfører socialt velferdsarbeide, oplyser at pastor Grimsby vil bli assistert og veiledet av en komite fra de forskjellige kirkesamfund.

Prestejubileer.

Følgende prester innen Den norske lutherske Kirke i Amerika kan i aaret 1934 feire sitt femtiaarsjubileum: Carl K. Helland, N. M. Minne, G. T. Rygh, K. Seehus, O. H. Stenson. — Femogtyveaars-jubilanter er: Martin Anderson, M. J. Berge, O. C. Brenna, Omar M. Brenne, J. N. Brown, P. O. Brunland, A. S. Bu, Ludvig Ellingson, L. P. Erland, G. R. Estrem, H. S. Fauske, A. Fjeldsgaard, A. K. Gaard, M. S. Gjerde, E. E. Havik, J. Havneros, T. A. Hoff, G. O. Holm, C. M. Horneland, J. J. Jacobson, C. C. Jensen, L. P. Lund, J. M. Mason, A. E. Moe, J. O. Mundahl, O. H. Olson, Hans Oppedahl, J. A. Skagen, O. E. Skavland, Edward Struxness, A. L. Stueland, O. R. Svore, R. R. Syrdal, S. L. Tallakson, S. L. Thompson, O. S. Varud, W. O. Wilhelmsen, J. A. O. Wulfsberg.

OUR FAMILY COLUMN

How does the Lutheran keep Lent?

By Rev. J. R. E. Hunt.

Lent is at hand. Once again the question comes home to every one of us, "How am I to keep this sacred season?" There are many ways of observing Lent. The Roman Catholic has his way. The Episcopalian has his way. And the Lutheran has his way. One's conception of Lent will determine his attitude toward and his manner of observing this season. Personal ideas about the proper celebration of this event will increase or diminish one's blessings. That everyone may reap the richest possible blessings from this time-honored custom we will endeavor to answer the question, How does the Lutheran keep Lent?

Not a Time to Do Penance for Sin.

The Lutheran does not keep Lent as a time to "do penance for sin." He knows that "Christ also hath once suffered for sins, the just for the unjust, that he might bring us to God." He realizes that it is not by any work he himself might do, but only through Christ's merits that forgiveness is procured. While he does not do penance for sin, he does repent of his sins. The sufferings of Jesus call to his mind the awful demands of the Law, and with an awakened conscience he approaches his heavenly Father and like the prodigal son he says: "I have sinned against heaven, and in thy sight, and am no more worthy to be called thy son." Realizing his lost condition, with the publican he prays: "God be merciful to me, a sinner."

Not a Time to Make Amends for Past Negligence.

The Lutheran does not keep Lent as a time to fulfill his religious obligations for the year. There is a great deal of legalism in keeping Lent. It is to be feared that many keep it as a kind of balm for a guilty conscience. Carried away in the mad rush of society, business, and other worldliness, they welcome Lent as a time when they can make amends and as they think pacify God. This kind of keeping Lent is the merest foolishness. The Lutheran knows that God only hears and answers those who "call upon him in truth," and the joys of the Lord always." Lent is not a time to pacify a guilty conscience, but a time to religion belong only to those "who rejoice in deepen religious convictions and heighten Christian "joy and peace." The Lutheran knows that it is not formality, but sincerity, that pleases God. He keeps Lent relying upon the promise, "Ye shall know the truth, and the truth shall make you free."

A Time for Meditation.

Lent is a time when the Lutheran meditates upon the sufferings of his Savior. In spirit he again goes with the Master "up to Jerusalem." Year by year he makes this sacred pilgrimage from Gethsemane to Calvary, not with the idea of meriting anything, but that he may the better understand and realize the awful consequence of sin and appreciate his "salvation purchased at so great a cost." He looks upon his suffering Savior in the garden and is reminded that he helped lay that burden upon "the holy one." He sees the "meek one" before the great tribunals in Jerusalem, and shudders at the deep depravity of wicked men. He beholds his Lord crucified upon Calvary and calls to mind that "the blood of Jesus Christ cleanseth us from all sin." In all his meditation he strives to appropriate to himself "Jesus' blood and righteousness." Holy contemplation to reach an ecstatic state is not his aim, but sacred meditation that will bring him unto living communion with his "ever living" Lord is his object.

A Time to Search the Heart.

To the Lutheran Lent is a time for deep devotion and heart-searching. It is a time when he has daily recourse to the Word of God. Bible in hand, he ponders "the deep things of God." In the Lutheran Church days and seasons are observed for the sake of the Word of God given on them and not as if one day were itself holier than another. The value of Lent lies in this that it drives the Christian to the World. While the Lutheran does not condemn fasting "as an external discipline," still he considers spiritual preparation a thousand-fold more important. Throwing to the winds all legalism, his spiritual preparation consists in hearing and using the Word of God. Diligently searching his heart he applies the Gospel message that he may "grow in grace and in knowledge of God."

A Time of Special Church Services.

Lent is appreciated by the Lutheran because it brings him special services in the house of God. Lenten services are always "Revival Services," in the true sense of the word, fraught with unction from on high. While the Holy Spirit is present in every service, He is more powerful when the heart is best prepared. Lent softens the heart and makes it more receptive of the divine power of the Spirit. In Lent the Lutheran is more responsive to the "calling enlightening and sanctifying" of the Holy Spirit, and hence he highly appreciates this blessed season with its special services.

A Time for Good Works.

While the Lutheran should always abound unto every good work "as the fruit of the Spirit," still during Lent he is particularly active in "doing good unto all men." Appreciating at all times his "justification before God by faith alone," he feels specially constrained during Lent to "manifest the works of the Spirit." He engages in Christian activity, not because he feels that thereby he will merit heaven, but because his heart is constrained to do the "Master's bidding." He sees the awful corruption and decimation of sin on every hand and realizes that he too is a disciple who is to "preach the gospel unto every creature."

A Time of Self-Denial.

To the Lutheran Lent is a time of self-denial. He turns away from the world, not because he is in the habit of indulging in sinful things at other times, but that he may have more time with God. Questionable amusements he denies himself at all times, but he voluntarily turns away from legitimate amusements during Lent that he may be much "in the Spirit" and on the "mount with God." He gives up "ordinary pastimes" that he may pass the time in living communion with his Savior.

If he abstains from any of the ordinary things of life he does it in order that he may increase his "gift to the poor" or his "offering unto God." As an appreciation of pardon and forgiveness purchased at so great a cost for him, he brings to the altar on Easter his thank offering unto God.

A Preparation for Easter Communion.

Lent is also a time of preparation for a joyous celebration of Easter. Going through the "valley and shadow of death" with the Master, he can better appreciate the Easter message, "I am the resurrection and the life; he that believeth on me though he were dead, yet shall he live."

How to Keep the Season?

This being the Lutheran conception of Lent, the question arises, how can you and I keep the "feast" so that we derive the most from it? To derive the most blessings from Lent, make it a daily practice to read your Bible. It matters not how busy you may be, how pressing your business, social or family obligation may be, see to it that some time of each day be spent with your Bible. Then by all means pray one special prayer each day. In this prayer do not simply pray for yourself and family, but pray for the great things of the Kingdom of God, always remembering that "you have not because ye ask not."

Attend Church Regularly.

Add to your daily prayers regularly at all the services of your church. Do not simply go to the "Chief Service," but to the Evening Service, the Mid-Week-Service, and whatever other services there may be in your church. Lent is a time of "refreshing from the Lord." Just as the earth needs "daily showers" at certain seasons, so do our souls need "daily showers of grace," and as God sends the daily rain in the springtime, so does He send "frequent refreshings" to our souls in Lent.

By all means make Lent a time of spiritual "stock-taking." Go over your last year's spiritual accounts. See, if you have been "Laying up treasures in heaven," or whether you are spiritually bankrupt, having "burried your talent in a napkin." You may not see another Lent, so turn aside for these forty days and walk and live with your Lord. Make this Lent a time of great spiritual refreshing before the Lord. "May the Lord do this and more unto you."

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. S. B. BRUN, Editor, Broderick, Sask.

News from Bethany Old People's Home at Bawlf.

As Box Work Secretary, I have been asked by the General President of the Women's Missionary Federation of Canada to write an article in the "Hyrden" about the Bethany Old People's Home at Bawlf, Alberta.

The Box Department of the Women's Missionary Federation represents the work of charity. Charity is a Christian obligation. With the introduction of Christianity charitable work became inevitable. Charity is simply an expression of love. Since love is the center of Christ's teaching, it ought also be that of the Christian Church. "But whoso hath the world's goods, and beholdeth his brother in need, and shutteth up his compassion from him, how doth the love of God abide in him?"

In writing this article, I am mindful of the general financial condition which confronts our people. Depression has crept into the institutional as well as private homes. Consequently, the outlook of the future is more than encouraging. Its a test of our faith in God. May we look to Him who is able to supply all our needs.

The Bethany Old People's Home and its management are grateful for the generous support given by its many friends. On behalf of the Federation, I wish to thank the various Ladies' Aids of our District for their contributions. May many more of our Ladies' Aids join us in supporting this important work.

We have often wondered since we became affiliated with the Home at Bawlf, why we have heard so little in print about it. Does that mean our Church in Canada has lost interest in supporting a Home of such a nature. No, that cannot be true. Our people still see the need for such an institution. We have many evidences of that fact. Contributions come from draught stricken districts, and that to such an extent that they put many of us to shame. If the interest for such a Home shall be maintained, there must be given some information about the institution and its activities.

The Bethany Old People's Home at Bawlf is no modern institution. Consequently it is not as convient and comfortable as it otherwise might have been. However, the inmates enjoy the comforts that our facilities can offer under the present circumstances. We are thankful to God that He put it upon the hearts of some to begin this Home for the aged where they may spend the last days of their lives. Here they may be assured that when night comes they have a place to sleep, when hungry they may get something to eat, and when cold they have that which to clothe themselves with; and best of all when their soul hungers they may feed on the eternal Word.

The Home at present has eighteen inmates. Eleven of these occupy the rooms in the main building. The seven others have their sleeping quarters in an annex to the Home. The Home has a general dinning room, and a parlor where they may spend as much time as they like for visiting or reading. When they are tired of too much chatting, they may retire to their private rooms where they can enjoy rest or after-noon nap. Many interesting things could be written about the old people and the every day occurances, but space will not permit it. Old people are interesting and amusing at times. Needless to say they have lived a long time, and to live is to experience something in life. So here at the Home we hear many and various experiences.

Physically the inmates are well provided for at our Home. Under the efficient matron, Mrs. Barrie, and her assistants, they enjoy the care as old people need. We hope this is true spiritually too. My modesty forbids me to speak in terms of praise in this respect as my husband, Rev. Lerseth, is the spiritual advisor of the Home. Meetings are conducted twice a week. Rev. Lerseth is not always able to be present at all these meetings due to other obligations, but he is fortunate in having Rev. Sanders and Mr. Vikoss, both of the Home, to conduct services during his absences.

The most important work at any institution is the spiritual, and even more so at a home for aged. Their journey through life is about ended. We are so apt to think that when a person has lost all interest in the frivolities of life, and become more or less passive to sin, that such a person is fit for the Kingdom of God. Without the permission of Dr. Kildahl, I shall quote a statement which he made in a letter to Rev. Lerseth: "Old age is no more criterion of godliness than young age is of ungodliness." I do not mention this as an insinuation that the old people at the Home are enclined to ungodliness, but rather to emphasize the importance of spiritual work among the old. Our Old Peoples Homes of our Church have been called the "Sunset Homes." God grant that our old people at our Homes may have beautiful "sunsets."

Now may I mention a couple of recent events that have taken place at the Home. On November seventeenth last, the Home had a lutefisk dinner and supper. This is to be an annual event. The ladies of Bawlf Lutheran Church contributed most of the food, and the Nelson Fish Co., Winnipeg, donated one hundred pounds of the lutefisk. We were pleased to note that people of the surrounding districts came to be present. Especially were the Camrose people generous in numbers. Following the evening meal, a program was rendered by students of Camrose College and others from Camrose. Student Nygaard and Rev. Braa gave talks. Prof. Shonning of C.L.C. sang two solos. The day was enjoyable as well as profitable. I am sure the old people will be looking forward to the next lutefisk event.

The other event was Christmas Eve. Needless to say this is the most enjoyable event of the year for the folks at the Home. The parlor was neatly decorated. A stately christmas tree stood in the corner. The evening began with singing of many of the old famous christmas songs. The christmas Gospel was read, and a short talk given by the pastor. This was followed by some more singing, and then—as if seventy, eighty or more years had not lost that child-like curiosity, eyes were directed towards the pile of packages under the christmas tree which had accumulated during the course of the evening. The manager of the Home, Mr. Soberg, dealt out the gifts to the willing hands that received them. Not one was forgotten. Yes, once more they were children. They seemed to enjoy it immensely. Friends! you have had a share in gladening their hearts, even though you were not present to witness it. The evening's program closed with a lunch, and again these old folks enjoyed a blessed Christmas Eve.

Now just a few words about some of the things which the Home might need. The women's Missionary Federation wishes through its Box Work Secretary to encourage the Ladies' Aids of our District to send to the Home clothing which they may be in need of. At present there seems to be a shortage of linens, pillow cases, turkish hand towels. They can also use gray single flannelette blankets, and table cloth, two and half yards long. However, anything in clothing would be appreciated.

May God bless the efforts of the Women's Missionary Federation with its many local organizations. Speak a good word for the Box Work, which means, remember your Home at Bawlf with an annual contribution.

Minneapolis, Minnesota,

January 22, 1934.

Dear Sisters in the Lord:

Permit me to bring you a few words of Greeting and Good Wishes, hoping that you may have a most blessed year in your organization. We also want to thank you for what you did for the Self Denial Department in 1933, and we ask for your good will, your prayers and your support in the year which lies before us. Without your loyal support our best efforts would be in vain, but with your united efforts we should be able to make this a most fruitful year for Self Denial.

This is the Tenth Anniversary of our Department, so we should try to lay special emphasis on making it a banner year. We suggest that you make your offering an anniversary gift which should lend special emphasis toward the denying of one's self and toward giving.

We have several splendid pamphlets on Self Denial with a few new ones this year which you may have by writing Miss Jane O. Thorpe, 425 S. Fourth St., Minneapolis, Minnesota. Will you read as much of this literature as you find time for at your meetings during Lent? Also secure and hand out Self Denial envelopes to all your members, urging all to be along doing something. This should be done at your first meeting in Lent or earlier. At this meeting we would like to have you use the Self Denial Program as outlined for 1934 as nearly as possible.

Then we invite you to join the Prayer Hour every morning at 9 o'clock. It is quite an inspiration to know that hundreds of women throughout our Church are before the Mercy Seat in prayer at the same hour with you. And it will mean so much for your Society and our Department if we could enlist all your women in our Prayer Circle.

I also want to call your attention to the Radio Hour over Station WCAL, Northfield, conducted by the W.M.F. every Wednesday morning at 10:15. The Self Denial Department will be represented on this program Wednesday, February 28.

If convenient we suggest that you arrange a special Self Denial Meeting during Holy Week when the Self Denial envelopes are brought in. It works out beautifully in many of our aids. It is a very fitting time, for it surely reminds us of Him who has made the greatest of all sacrifices. And there can be no true Self Denial without Him. Spend therefore much time in the shadow of the Cross and learn Self Denial of Jesus.

Thanking you for whatever you and your society may be able to do for Self Denial this year, I am

Your co-worker,
Mrs. G. M. Rundhaug.

* *

Mrs. Rundhaug, our General Self Denial Secretary, sent me copies of the above letter for distribution among our Ladies' Aids; and I should have sent the same to the S. D. secretaries of the different circuits, who in turn would have sent them on to the various aids of their respective circuits. But in order to save both time and expense in reaching our aids, I decided to take advantage of the privilege granted us through our department in "Hyrden."

I would like to emphasize the use of our S. D. literature. Send for it, and use it. Whether or not your aid decides to take up an offering, have a special S. D. program at one of your meetings during Lent. It gives food for thought; and the seed thus sown may bear fruit in due season.

Your co-worker,
Mrs. H. Dalen.
(Dist. S. D. Secretary.)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE COLUMN

A "Sabbatitis" Chorus.

A new verse to a well-known hymn was suggested by the Rev. J. G. Sutherland, preaching recently at the Belgrave Central Church, in reference to church-goers who stayed in bed on a Sunday morning. It was as follows:

Get up, get up for Jesus
Ye soldiers of the Cross,
A lazy Sunday morning
Means certain harm and loss
If Christians on a week-day
Begin their work at seven,
They surely could on Sunday
Start worship at eleven.

"On Sunday, the great day of witness and public worship," he said, "the slightest headache or even distant sign of bad wether is a sufficient excuse to keep som people in bed until it is too late for morning worship." It is the old trouble—the periodical disease of "sabbatitis."

"After death."

A young fellow, in New York, had sunk deep into sin and vice, and at last he became so disgusted with his life that he determed to do away with himself, foolishly thinking thus to end all his misery. He made his way one night to the suspension bridge, and prepared to throw himself into the dark waters beneath. "Now for death!" was his despairing cry; but instantly a voice within—a voice long forgotten, the voice of God's Word—whispered: "And after death the judgment!" The words pierced his heart. He retraced his steps, and for hours knelt at his bedside. Light shone through at last, and before morning dawned he had found rest—not in death, but in Jesus.

Quarrelsome Folk.

By M. Baxter.

(To be read at your next meeting)

Said King Solomon, the wisest of men: "Better is a dry morsel, and quietness therewith, than a house full of sacrifices (or feasting and gifts) with strife." (Prov. 17, 1).

The spirit of strife, or quarrelling, is found everywhere, even in Christian families, alas! Yet God's Word tells us: "The servant of the Lord must n o t strive, but be gentle unto all. (2 Tim. 2, 24.)

Man likes to fieght his own battles, to defend and justify himself, but this is not permitted to the Christian. The follower of the meek and lowly Jesus conquers by submitting, lives by dying (to self), and overcomes by yielding. When we obey our God by submitting our case to Him, He fights the battle and subdues those who would quarrel with us. Bring the contention to Jesus; that is the true cure for strife. Jesus Christ puts a new face on every quarrel.

When His disciples had contended as to which should be the greatest, He said: "Ye shall not be so; but he that is greatest among you, let him be as the younger; and he that is the chief as he that doth serve," and then He reminded them that, although He was the Son of God, "I am among you as he that serveth." (Luk. 22, 25—27).

Nobody quarrels for the lowest place; therefore we may be sure that strife will cease when one of the parties is willing to be counted the very least, of no importance.

When struck, we should not strike again. (Matt. 5, 39). It is part of our calling as Christians to "do well and suffer for it," and to "take it patiently," because in so doing we are following Jesus.

"All things work together for good to them that love God." (Rom. 8, 28). He will see us righted.

Gems.

Those who accept Christ's way of life shall share Christ's glory.

Opening the door and letting God in is Faith. — Lyman Abbot.

Understand this first, last and always: The world wants the best thing. It wants your best. — Frances E. Willard.

Human things must be known to be loved; but Divine things must be loved to be known. — Pascal.

Announcement.

The songs to be sung by the Massed Choir at our District Luther League Convention this summer will be:

In "Frydetoner."

Jehovas Pris .... Page 174
Lover Herren .... Page 214
Davids 24. Salme .... Page 294
Lovsang .... Page 353

No. 67 The Vision of Christ (price 12c)
No. 75 O sacred Head (price 8c).

The above two songs are from St. Olaf's Choir Series. By M. F. Christiansen. Address: Augsburg Publishing House, Minneapolis, Minn.

The following two are by Herman N. Monson. Address: Concordia Choir Series, Moorhead, Minn.

No. 4 O Lord of Heaven (price 10c).
No. 2 The Twenty-third Psalm (12c).

All who are sent as delegates should prepare the above songs, and as many visitors as visit to take part. We are counting on you all for support. Let us work and pray for an inspiring and profitable convention.

Oscar E. Mossing,
Distr. Choir Director.

Questions for the Quiet Hour

Answers to questions in the February Issue of Hyrden:

1. Sarah (Gen. XXI, 6).
2. St. Matthew (Matt. XXV).
3. Fourscore years (Ex. VII, 7).
4. Peter (Matt. XVI, 23).
5. One of the prophets and teachers at Antioch (Acts XIII, 1).

Correct answerst were sent by Mrs. Theo. Notland, Morrin, Alta; Christine Birkeland, Lea Park, Alta. (All except one.) Mrs. A. K. Odland, Torquay, Sask.

Who can answer the following questions? Send your answers on a card to the Editor of Hyrden. The answers must be at his office at the end of March. The names of all who send us the right answers will be published in the next issue of Hyrden.

1. Who said: "The fear of the Lord is the beginning of knowledge?"
2. When are we told in the Bible "that there was silence in Heaven about the space of half an hour?"
3. Who accused David of loving his enemies and hating his friends?
4. Can you finish this quotation: "So teach us to number our days . . . .?"
5. Who said: "I have fed you with milk, and not with meat?"

From a letter: These questions are very good and helpful, especially for us who have no opportunity to go to any Bible-school.

C. B.